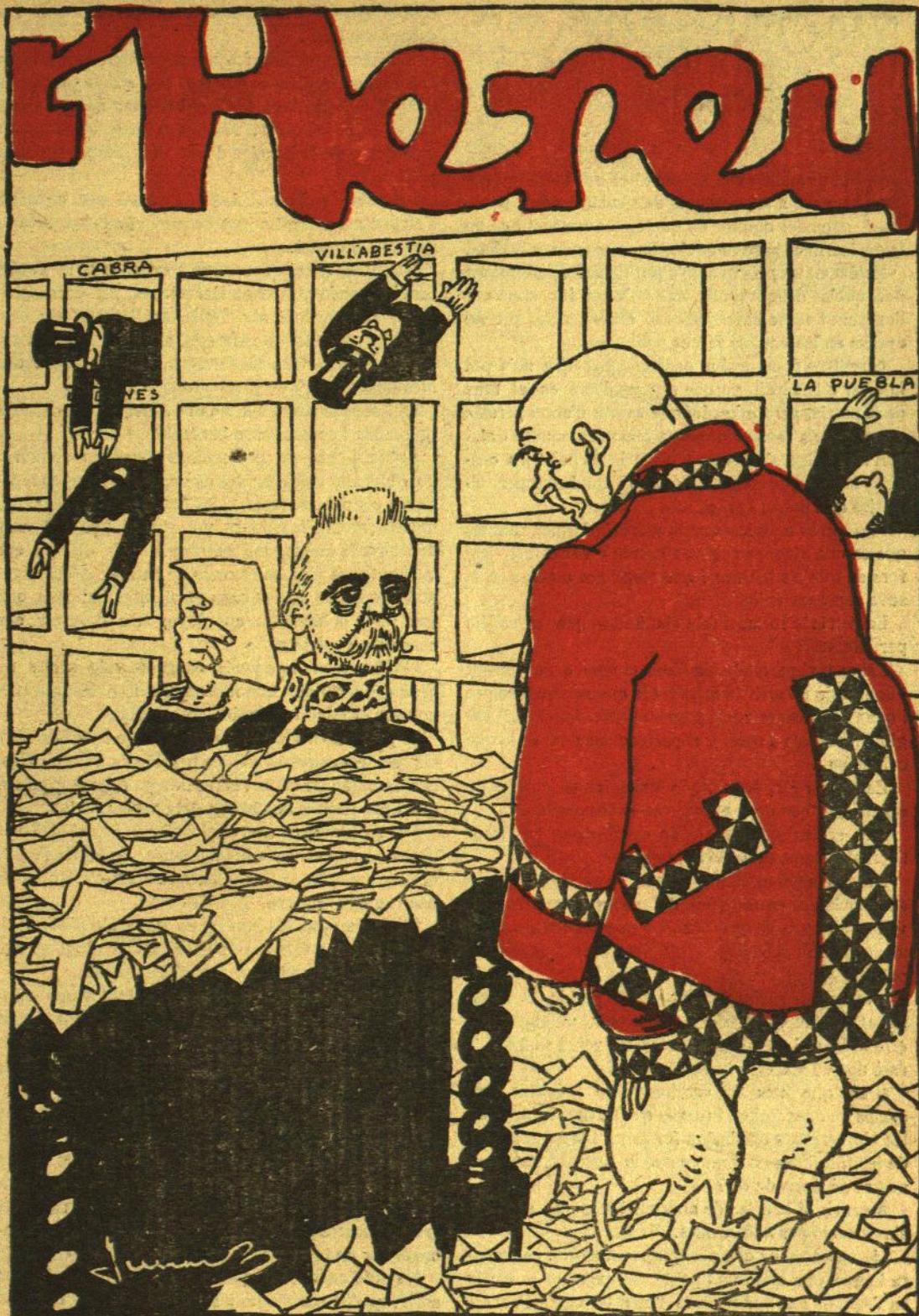

EL SENYOR MINISTRE ESTÀ ENFEINAT

—¿Vol que li serveixi'l the?

—No; en temps d'eleccions ja sabs que no més prenc tupi... tupi... namba.

Si poguessim exteriorisar totes les idees qu'ens sugereix la presència dels soldats que'l poble anomena quintos de quota, segurament que no trigariem dues hores a que'ns fiquessin reixes endins.

Estém en un país que no's pot opinar diferentment dels que'ns desgovernen, que no's pot fer conèixer llealment i sense eufemismes el criteri, dels que no creiem en les actuals farces polítiques.

Nosaltres compreném perfectament que no's pot injuriar a l'exèrcit, perquè segons diuen es el braç de la patria, però enteném que hauria d'esser permès comentar els seus actes sense temor de pendre mal.

Avui si algú s'atreveix a discutir les lleis i les costums militars, se exposa a que se'l condemni per ultratges a la patria i al exèrcit.

I nosaltres enteném que la patria la formen tots els que en ella viuen, i que's estimable i necessari l'esforç de tots els homens i que ningú pot atribuir-se la seva representació.

La patria la formém tots els homes que trevallém per ella.

I si es així perquè'm de lligar el nostre pensament i nohem de dir amb llibertat tot lo que sentim, sempre i quan els nostres conceptes no sien ofensius i vagin encaminats a obtenir el perfeccionament de lo que critiquém.

Es monstruós, doncs, que existeixi el delict de opinió, per que aixís el progrés es impossible.

¿No creieu que hauria de censurar-se durament l'actual sistema de servei obligatori?

Diuen els panegiristes d'aquet nou sistema, que s'ha implantat en benefici del poble. Nosaltres, la vritat, no ho veiem pas així. Lo que succeeix actualment es que's perjudiquen els rics i's mortifiquen els pobres.

¿No opineu que seria millor que a servir hi anessin únicament els que voluntariament vulguessin?.. ¿No hi ha a Suïssa implantat el servei voluntari, i está donant excel·lents resultats?

¿Per que hem de arreballar la joventut dels camps que necessiten brassos que'ls conreuïn, i de les Universitats on s'estan formant, i dels tallers i de les fàbriques on guanyen amb penes i suors el nostre pa de cada dia?

A servir hi haurien de anar els joves que tinguessin vocació per a les armes.

I lo més trist es que per qualsevol motiu, es declara la guerra a qualsevol poble, i s'exposen a morir en l'edat en que's trova més bella la vida. Preném exemple de lo qu'ha succeït al Marroc.

Ningú sab perquè'ls nostres soldats lluiten en aquelles inhospitalaries terres, i perquè s'ha vessat inútilment tanta sang. Oh! si poguessim sapiguer

cuants joves han mort lluitant com heroes, com ens esborronariem.

Si la nostra mirada fos tan penetrant, que pogués endinçar-se com les arrels per les entranyes de la terra, quants cadavres descobriríem, quanta ossamenta de cosos joves, sans, robustos pleterics de vida que pot-ser haurien donat dies de gloria a la patria!..

I el poble sofreix i calla, i ningú per covardia s'atreveix a protestar de que morin tants joves, tants germans de patria.

Nosaltres encare recordem horroritzats la conferencia donada al Ateneu Barcelonés, pel corresponent de *La Dépêche* Mr. Pelissier. Encare els nostres ulls parpallegen esfereïts, al recordar les vistes que il·lustraren dita conferencia, i que donaven una idea dels horrors de la guerra dels Balkans.

Oh! com se revoltá el nostre esperit, contra tanta ignominia i contra tanta barbarie.

Sobre la tela de projeccions vegerem cadavres horriblement mutilats; dones i criatures que abandonaven els pobles, tement les brutalitats del exèrcit invasor; goços famolencs que esbocinaven la carn dels cavalls morts i les entranyes dels soldats que queien sense vida en el camp de batalla; dones agenollades al peu de una creu humil que indicava que sota terra hi havia un cos jove; fills desolats que clamaven venjança.

Oh Deu meu! en aquells moments vaig sentir un gran despreci pels que no saben evitar les guerres que son el flágell i la ruina dels pobles.

El poble no'n vol de guerra, els que la volen son els reis, els emperadors, els presidents de república, per vantarse de esser representants de una gran nació, i per pendre la llibertat dels pobles febles.

Per ço nosaltres som nacionalistes fins al moll dels ossos perquè sabém que'l dia que's despertin i's redressin totes les antigues nacionalitats d'Europa, la pau regnarà la terra.

El dia que tots els pobles es governin a si mateixos, el dia que formin una gran familia, ningú s'atrevirá a pendre la llibertat dels demés pobles.

Quant totes les nacionalitats que avui viuen oprimides, arribin a emanciparse de la tutela dels grans estats, s'estimarán tots els homes com a germans que son, i'ls pobles no viuran units per la força i per lleis, sino per l'amor.

Hem de treballar, doncs, coratjosament fins que arribem a assolir els nostres ideals, logrant que el nostre dret i la nostra llengua ocupin el lloc que'ls hi pertoca. Procurém catalanitzar el poble; vulgarizem les nostres tradicions i la nostra historia; fem creixer nostre gloriós passat i omplim de sa optimisme el cor de tots el catalans.

No prediquém odis, que'l odi es negatiu; prediquém amor, que'l amor ajunta les ànimes i se les emporta cel amunt lluny de les impureses de la terra.

Estimém a tothom, però sia nostre lema: cada hu a casa seva i Deu en la de tots.

CIVERETTA.

De cop i volta

Nostra Acadèmia de Ciències
ha celebrat
son segle i mig d'existència;
segle i mig que s'ha fundat.

Admiro a nostra Acadèmia
i als seus prohoms;
centre de sabis modestos,
catalans d'il·lustres noms.

Pró, encara molt més m'admira
sa bona fé....
(De sos estudis científics,
valent tant, no'n cobran ré).

Dels experiments i proves
per progressar,
se n'apropia'l *Negoci*
tant sols per ell prosperar.

Els invents de tota mena
més celebrats
desseguida per l'Indústria
i'l Comers son explotats.

I les obres exposades
de Ciències i Arts,
com més cares, molt més mérit
tenen sempre en totes parts.

Pró, a voltes, el pare d'elles,
el pobre autor,
s'ha de contentar amb la Gloria:
el profit es del tutor.

Amb tot i les injustícies
i desenganys
dels sabis, les Arts i Ciències
van progressant tots els anys.

Ja diuen en «La Verbena»,
qu'es ben vritat:
«*Hoy las Ciencias adelantan
que es una barbaridad.*»

Fá potentat a qui compra
l'invent que val.
Al que l'ha tingut que vendre
per menjar pá..., ¡al Hospital!

Per'xó, sempre aqueix refrá
jo tinc als llabís:
—«¡Aquells que, bé o malament,
saben ferse rics, son sabis!»

Hem tingut aqueixos dies
la proporció
(¡quina sort!) de visitar-nos
el Ministre d'Instrucció.

Per mi tant alt Ministeri
es (dit de pas) ¡
el que té més importància
i'l que se'n fá menys de cas.

Sols coneixen sa influència
els preferits

autors d'obres imposades
com de text; grans i petits.

I'ls qu'ensenyen de les obres
les lliçons
sols del Ministeri'n reben
poc pá i moltes *instruccions*.

L'Instrucció que avui se dona
oficialment
es tant intensa que deixa...
els peus freds i'l cap calent.

Es tant grossa l'eficàcia
per tots indrets
de la Instrucció avui en boga,
que sobren... analfabets.

En les aules tabernaries,
de correguda,
s'insueixen els trinxeraires
de molta lletra menuda.

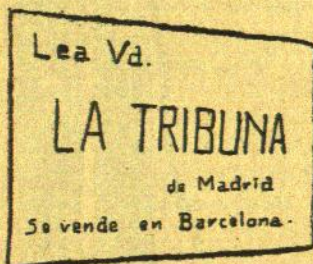
Als Cafés-Concerts i Cines
hi aprenen tant,
que l'Educació descuidan
tot *instruintse* bé's que hi ván.

Per aixó de la Ciutat
en totes vies
se senten obscenitats,
indecències, porqueries.

Es parer méu, que seria
(¡jo ho crec!) milló
que sigüés dit Ministeri
d'Instrucció... i *Educació*.

La *nota* de la setmana.
Una moda qu'está extesa
perque *Parsifal* ho mana:
per veure l'obra *alemana*
s'ha de menjá a la *francesa*.

PEPET DEL CARRIL.

—Ai, caram, *La Tribuna* de Madrid se ven a Barcelona; potser ja
d'aquí se ven a n'algun puesto.

Sobre la

pornografia

Senyor Governador

Dies enrera desde aquet mateix lloc li exposavem la urgent necessitat de posar a tò un cert lloc de nostra ciutat ont s'hi exercia un indigne mercadeix de noies menors d'edat.

Avui volém cridar la seva atenció respecte un altre punt.

Hi hagué un temps en que els ciutadans podien entregar-se amb les seves esposes i filles a les delícies del passeig cotidià, sense que'l seu esguard fos escandalitzat per indignes espectacles.

Era avans, molt lluny que'ls habitants de Barcelona podien concórrer als espectacles nocturns en la plena seguretat de no veurer, a la sortida, els més elementals principis de moralitat ofesos.

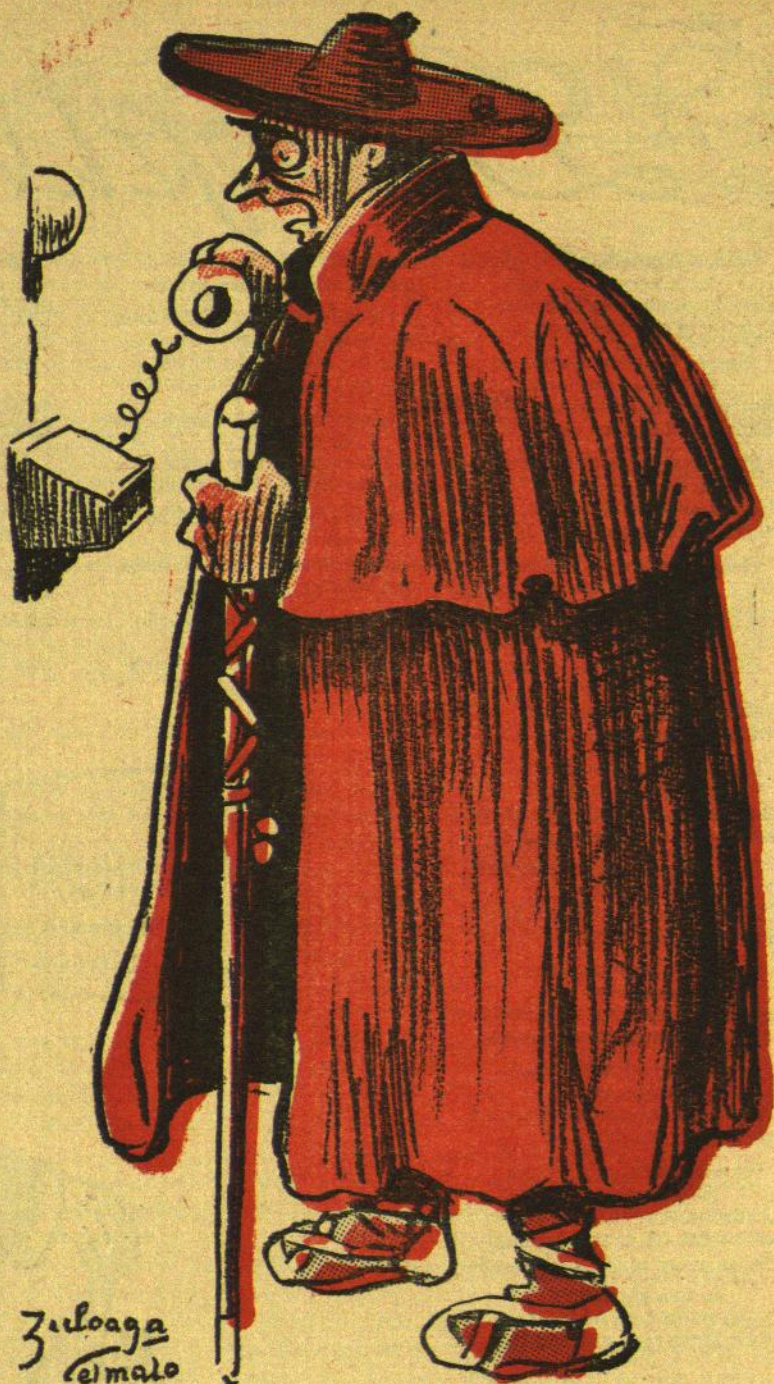
Avui això s'es fet impossible. La immoralitat, la pornografia, campejan arreu de nostres vies a totes hores i en tot lloc tracta habilmet de mostrar-se als ulls nostres.

Dones indignes, habillades provocativament passejant lo seu cos amb aire triomfant per nostres vies més concorregudes, barrejant-se amb les persones decents i de sanes costums, i oferint amb la mirada les seves carns impúdiques al millor postor, embrutant nostres passeigs i essent l'escandol dels viants.

I això a tot'hora i en tot lloc concorregut. I això representat a vegades per noies joves en quin rostre s'endevina moltes vegades que no han pas arribat a la major edat.

Senyor Governador.... ¿Es que no hi han lleis que regulin la vida pública de aquestes dones? ¿Es que nostra ciutat estimada no té altre destí qu'esser ofegada per la onada de fanc que de fá molt temps l'amenaça?

Com a ciutadans de Barcelona tenim el dret i el dever indiscutibles de demanar que, lo més aviat possible, sigui un fet la desaparició de aquestes dones de la via pública en les hores en que no'ls hi es per més transitar-hi.

L'alcalde de Madrid ha presentat la dimissió del seu carrec al Govern porque ha nevat.

(De El Heraldo de Madrid.)

—¡Senyor ministre!... Sembla que va a nevar ¿qué faig?

Ja sabém qu'en els barris baixos es donen a diari importants batudes contra les infelisses qu'infringeixen la llei.

Pro sabém també i això ho pot comprovar tothom que mentres en els barris baixos es fa aquesta nete

ja, fent retirar de la via pública a a infelissa que causa repugnància i que no troba qui la vulgui en les vies més cèntriques s'hi passeja descaradament la dòna airosa, carregada de pells que cotisa a preus alts, com una mercaderia qualsevol lo seu còs impúdre.

Suposém que les ordres ja están donades, hem de suposar ho perque la llei es inexorable i perque reconeixém en el qui ocupa lo govern civil de nostra ciutat dots rellevants i un bon desitg d'amor per Barcelona.

Barcelona vol redimir-se del jou de la impuresa, Barcelona vol esser la ciutat model de bones costums i nosaltres, com a bons fills, seus ens considerém amb el dever de fer tot lo que de nosaltres depengui per a conseguir-ho.

Sabém també que a diari es recullen infinitat de llibres qu'es venen a preus infims i que contenen les més grans indecències.

Dies enrera un de nostres redactors avisà a la policia que en un lloc de venda de diaris i revistes s'hi trobava exposat un d'aquets llibrets en quina portada s'hi veia un gravat indecent en gran manera.

El denunciànt sortí de la delegació junt amb un agent de policia vestit de paisà, qui estigué amb ell deferentíssim, i s'encaminaren tots dos al lloc de referencia i el llibre, després de una investigació seriosa al lloc de venda, fou portat a la delegació del districte.

Cal fer notar que'l susdit individu de policia estigué atentíssim amb nostre amic qui realisà aquest acte en honor a la decència pública.

No cal pas que exposém aquí la nostra satisfacció per aquestes recullides i el nostre desig de que sempre la policia es mostri tant activa com ara en aquestes qüestions que son de vida o mort per tota ciutat culte.

SEGIFRET.

La Cuca de llum

Sobre una lletuga
recremada un xic,
la sort malestruga
llensà un ou d'oruga
que semblava un pic.

El sol quan naixia
l'anava covant;
al bés que rebia
l'óvil s'engrandia
evoluciant.

I rompent la closca
que'l lliga i consum
com en presó toska,
nasqué en nit de fosca
la Cuca de llum.

Per a que s'hi veja
porta un xic gresol,
i anc que ni clareja
fins creu que li enveja
sa claror, el sol.

Si son cor creixia,
son orgull també
i de nít i día
sempre es consumia
condemnat a ré.

Ella, amb sa guspira
que ni menys se veu,
va i ve, tomba i gira,
i amb afany de pira
encen llums arreu.

I la fosca eterna
torna en claretat;
sa xica llanterna
borra i enlluerna
la electricitat.

La llum que ella ha encesa
la fá avansà amb pó;
barrina una empresa
que més que escomesa
es *exposició*.

Cuca petitoia
no la veu ningú
i un jorn plé de joia
espera alegroia
l'instant oportú.

Com ningú repara
l'insecte petit,
ja'n veu una vara
i d'ella s'ampara
i amunt, ¡ja está dit!

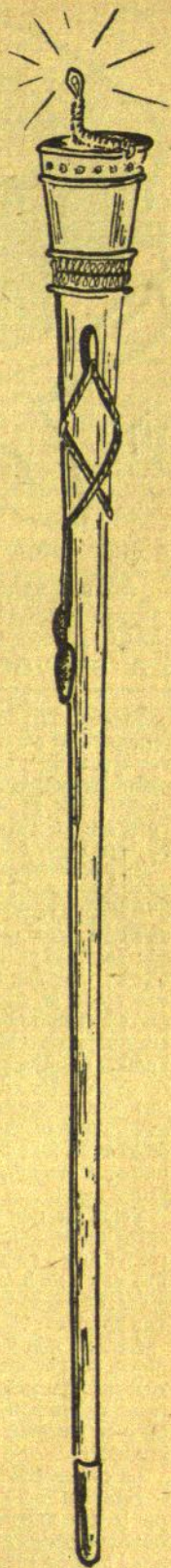
Si n'es la mangala
ben capsada d'or,
per ella es escala
i hala, hala, hala,
no li falta cor.

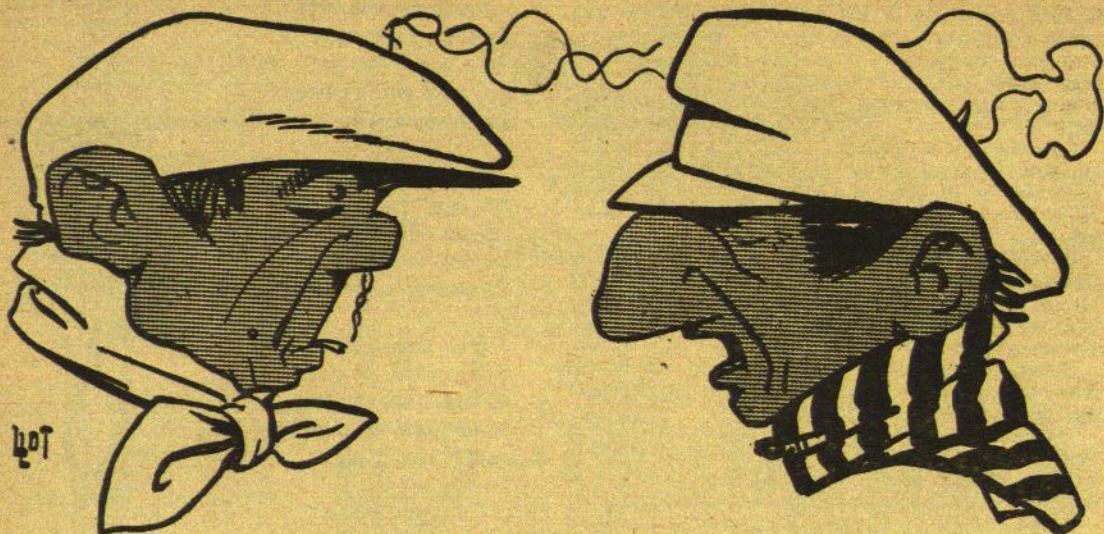
I a la empuñadura
airosa es presúm,
com una criatura
amb la confitura,
la *cuca de llum*.

I tothom repara
com un espurnic
que ni menys aclara;
i damunt la vara
un llumet..., un pic.

CABALER.

¡Arroperla que ni's
veul...

(L' Alcalde de Torregrossa ha multat a uns pares perque no enviaven el seu fill a l' escola).

(De qualsevol diari)

—¡Tú, Candela, que no sabs que multen si no s' envien els fills a l' escola!...

—¡Ja's veu que manen els conservadors!... Com si no tinguessim dret a esser un ases!...

La senyora Laia

Amb tot això de la *Reforma* que ha esborrat un reguitzell de carrerons i carrerons, no podria dir-vos are, al just, on queia la botiga de la senyora Laia empró potser alguna veïna de les cases que queden en peu, vos parlaria encare de ses famoses cures. Perque la senyora Laia, era d'aquelles dones que tenia remeis per a tot.

En sos bons temps havia tingut botiga de planxada, i son marit *el meu Sebio*, com li deia ella, feia d'ordinari i recader. Pero un dia, la pobre dona quedà viuda i com els anys li pesaven i la planxa encara més que'ls anys, apagà el fogó, desà les andròmines d'allisar la roba, i fent recort d'una pila de receptes que trobà en un llibre d'un *frare* que posseïa, se graduà de curandera, i com allavors la professió no era tan perseguida com are, comensà a omplir xicres i potets d'ungüents i de pomades i *figuetes* d'olis remeiers, i are curant la cascadura d'una veïna, més tart l'ensomnada del aprenent del fuster de més avall, i més tart encare, pellant ferides i cremades de gent de fora barri, sa fama anà creixent i rodejant-se d'una auriola que li dava nom i li omplia el boscot a curull.

Val a dir que quan jo era un bordegaç, me va sortir un panadix, que'm feia veurer les estrelles en plé mitj-dia i com no hi valien cataplasmes, ni rés, una veïna de la escala de casa, m'aconsellà que anés a veurer a la senyora Laia, puig tenia un ungüent que feia miracles.

Amb els ulls espurnejant pel dolor i amb el dupte dintre del cor, ans de provar les carícies de la llanceta del cirurgià, que segons el metge era el suprem remei que m'indicava, vaig anar amb el braç repenjat a un mocador nuat al clatell, a visitar a la famosa curandera.

La clínica era ben humil, ja que en el recambró de la rebotiga, no hi havia més atuell que la vella taula de la planxada, curullada de xicres d'un blanc duptós tapades amb papers i algunes ampolles amb olis i herbetes remeieres.

La bona veïna que m'havia aconsellat, m'hi acompanyà també, i després d'exposar a la *doctora* totes les fases per que havia passat mon mal, examinà el

dit i mirant-lo, are de plá, are de gairell, amb aires de satisfacció, exclamà:

—Aixó es joc de poques taules. No tingue por, amb l'ungüent que jo li posaré se li calmarà el dolor que'l neguiteja i jo li asseguro que aquesta nit la pssará en un són.

I prenent d'una untura negrosa d'una d'aquelles xicres, mormolant paraules que jo no entenía, mes, qu'ella deia amb una convicció de creienta. m'anà untant el dit recomenat-me, que cada dia, jo mateix repetís l'operació i que seria cosa de pocs dies la curació complerta. Me donà la mateixa xicra, que havia encetat i tot allargant-me la mà, me digué:— Aixó no val rés, es la voluntat, i vaig fer caurer en son palmell una moneda d'argent.

Quan ja havia prés comiat de la senyora Laia, al anar a posar el peu en el portal de la botiga, me cridà resoltament i'm digué:

—Ja veurà com se li curarà desseguida, pero, aixó sí, una cosa li encomano; are no s'ho deïxe putinejar per cap metge!

Jo no sé que va ser, pero lo cert es, que aquella nit vaig dormir tranquil i la cura anà tan depressa com m'havia dit la senyora Laia.

¡Qui sab si per haver-hi viscut ella, d'aquella via que han obert, ne diuen la granvia Laietana!

MODEST DE SOU

Al Vent

Oh vent cruel i malestruc, aixís que'ts sortit com un esperitat de tos incògnits afraus, tot llavi't diu malediccions i tota ànima tremola de basarda.

Ets fill de la prosa i amb tos infernals udols cantes la melangia de la tardor i la tristesa dels hiverns.

Si qualche guspira d'agraïment et serva l'home, es perque a voltes, irat, amb terrible revolada, destries els negres núvols en petits borrallons aquells núvols amensadors de tempestats crudels i retornas el blau ferm puríssim de l'espai, mes llevat d'aixó no fas sinó iniquitats y maleses, perxó'l clam de venjança de l'home contra tú, devé chor universal.

El senten passar amb estremiments del fons de les entrayes, les amples branques dels arbres seculars; tremolen les grans soques i tú despiadadament te les arrastres i moren al mig del bosc pressentint les destalades i'l guspireig del foc.

Els infants et guaiten amb els ulls astorats darra- ra estant dels vidres, pidolant la maternal protecció.

Els bons pastors que senten la delícia de l'olla fu- mejanta, quant lluny encara t'endevinan presenten amb tristesa aquell decandiment de la roenta flama que debilment s'apaga i ja no s'encén mes.

Aprés sabs rabejarte amb els capells que brincan de les testes i emprenen una cursa ravent, a tota màquina, com obeint la forsa d'algun secret vapor. Els cavallers corren al seu darrera dient maledic- cions i tu veient colebres tes facecies.

A les ciutats t'enportes les velas protectores de sastres i adroguers, i jugues pels terrats amb la roba extesa de bugada, la fas dansar per terra, la tires carrer enllà i les serventes ploren i't diuen amenaces amb el puny clòs.

Perxó al mon no hi ha ningú que t'aimi oh Vent, sols al sentirte de lluny tot llavi t' diu malediccions i tota ànima tremola de basarda.

XACÓ BAL

A can Parés, en lloc preferent, en Baixas exposa aquesta setmana unes quantes notes de paisatge bas- tant ben ensopegades.

La llàstima es que per en Baixas els anys no pas- sin i que continuï essent el pintor pulcre i acadèmic de sempre.

Les obres de en Baixas se ressenteixen totes de lo mateix: son tan ben acabades i la forma's tan cuidada que cromejen. No vol dir aixó que despreciem la for- ma i que doném sols importancia al color, però per a pintar un paisatge no ten' hi ha prou en sapiguer copiar destrament la forma dels arbres, de les plan- tes i les ondulacions de les muntanyes. En Baixas no'ns dona una visió interior del paisatge, sino que'l reproduceix tal com el veuen els ulls de tots els mor- tals.

No sab poetisar la natura- lesa ni fer-nos coneixer l'á- nima de les coses.

Es clar que s'hi endevina la má esperta de un professor de pintura, pero no la má de un artista.

Per en Baixas no hi han es- coles ni trascendentalismes, ni 's preocupa de les evolucions qu'ha sofert l'art.

De totes maneres son esti- mables les seves obres perque respiren humilitat i sencillesa, i amb elles no pretén epater a la gent.

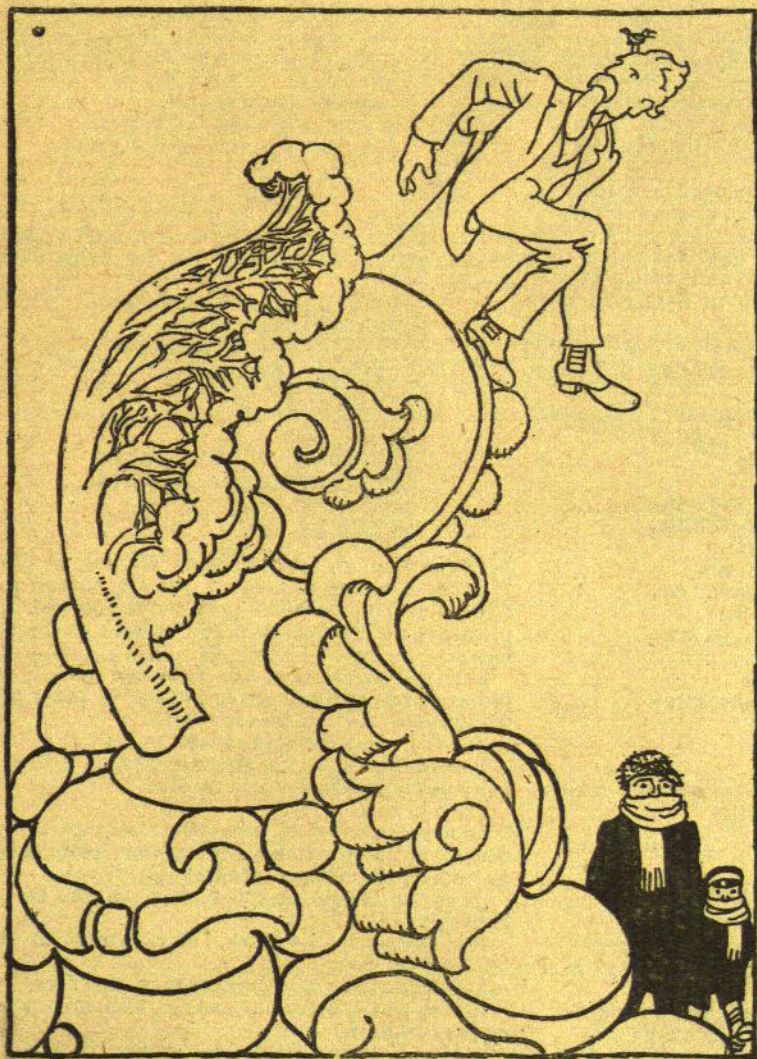
Ne corren tants de joves per aquests mons de Deu que ho reventen tot i's creuen super-homes, que quan veiem una obra que revela una ànima sencilla l'hem d'aplaudir sense reserves.

Per esser un revolucionari en l'art, cal un gran tempe- rament d'artista i una gran cultura, perque de lo contrari demostrém la nostra impoten- cia.

En Baixas no se sent tal vol- ta prou fort per a llensar-se a les corrents de l'art modern, i fá molt bé, si es així, de no sortir de la seva vella escola.

Al capdevall si be les seves obres no passen de discretes, son estimables perque respi- ren molta bondat.

COLORAINA.

—Papá. ¡Quina llàstima que les estatués de neu d' aquets dies s' hagin fos!...

—I les que s' hauríen de fondre no 's fonen!...

Dimars passat, la Cuca de llum, com a primer tinent d'arcalde, va presidir la sessió de l'Ajuntament i en ella l'altre cuca, la Cuca-fera, el microscòpic regidor, va engegar un llarg discurs explicant el seu vot en lo de les tenencies, i fins va etzivar una llatínada, fins va dir: «Non possumus».

I que has de poder, anís de frare, que has de poder, pero es alló del ditxo: com més petita es la nou, més remor mou.

De totes maneres no's pot negar que fou una sessió molt cuca!

Del discurs del senyor Bergamin a Tarrasa:

«Veo en Cataluña a la región que marcha a la cabeza del progreso y de la cultura, pero se me aparece como cosa distinta del resto de la nación, pues ambas se confunden en mi corazón y afecto y para mí Cataluña es España y España es Cataluña. (Grandes aplausos)».

¿Que l'entenen vostés aquest embolic de cordes?

Perque aixó de que una cosa sea *distinta* de una altre i precisament perque *ambas se confunden* etc... jo no ho entenc pas. I cre. qu'ell tampoc.

En quan a lo de que Catalunya es Espanya, conformes; pro en lo de que Espanya es Catalunya no hi passo pas.

¡Ca barret! Si Espanya fos Catalunya ja li asseguro jo que vosté no seria pas ministre d'ensenyança.

Ni sisquera porter del Ministeri.

Cuca-llum va aná als mercats a guaitar-se'ls *llocs salats*;

Cuca-llum no sab de rés, i ho pregunta an en Rosés, i en Rosés pem, pim, pam, pum, tot ho explica a Cuca-llum.

Jo li hauria dia ¡re... tranca! no hi tinc cap obligació i si ho vol saber milló vagi a aprendre a... Salamanca.

Amb dos dies han sigut escandalosament robats la joieria d'en Cabré i El Siglo.

Tots dos en plena Rambla.

¿I la policia qué?

Be, gracies a Deu; ¿i vosté?

En Royo Vilanova cada día s'assembla menys a si mateix.

Figurin-se que are ha tornat a llençar un raig de... sabiduries sobre la Mancomunitat que espaterra.

Diu que aixó de que'ns tanquem a dins de casa i no vetllem pels interessos del reste d'Espanya será nostra mort.

Per lo vist aquet senyor catedràtic no s'ha enterat encare de la Mancomunitat castellana, ni de la de Valencia, ni la de Sevilla, ni la del Ebre i axó que aquesta la te sota els nassos.

¡Si será el senyor Royo com aquells negres de la Habana!

Que'ls hi diuen *Negros Catedráticos*.

Sembla que turcs i grecs tornen a buscar-se les pessigolles amb la qüestio d'Albania i la d'Es-mirna.

I com son tan tercs els turcs i no están els braus per brocs, com no están per caus els cucs, tornarán an els grecs, grecs i darrera d'aquets jocs ni veurém mai mes turcs, tercs, ni hem de veure més grecs, grecs.

L'Arcalde de Madrid, senyor *Ves amb compte amb l'Enza*, diu que ha dimitit, per culpa de la nevada.

Vaja si es un home *fresc* eix respectable senyor, més, jo, per tant noble gest el felicito amb *calor*.

Que no ha vist senyor Sagnier que aquí hi ha nevat també?

Segóns diuen els telegrams de Madrid, el Consell de Ministres ha aprovat, per no infringir cap d'ells la llei de protecció a la industria nacional, els projectes d'empedrats de molts carrers de Barcelona.

M'en alegro; are ja no més falta que aprovin un projecte meu, que vaig enviar-los, per a posar mitges soles i talóns a les meves sabates.

¡Sembla mentida tanta bestiesa!

Sort que are amb les Mancomunitats... i lo que anirà venint, acabarem amb tot aixó.

I amb lo altre també.

I a propòsit. No faig més que trencar-me el cap pensant en que pot consistir la oposició entre'ls empedrats de Barcelona i la industria nacional.

Jo no tinc esment de cap fàbrica de rocs en tot Espanya.

N'hi havia una a Lourizan, i es va tancar per imbecilitat del amo.

I ademés aquella no fabricava rocs, sino rucs.

L'altre de Guadalajara va naixer amb mala patja i no passaba de fer fangots.

A Madrid hi ha la fàbrica de Governació, pro allí no fabriquen més que diputats de guix.

I ja no recordo més que la *caza del poble* de Bar-

—¡Mira que 't despatxaré!...

—No podré pas; no veu que ara hi ha servei obligatori!...

celona, pro aquí l'Amo i Emperador a l'hora, tampoc n'ha fet mai de rocs.

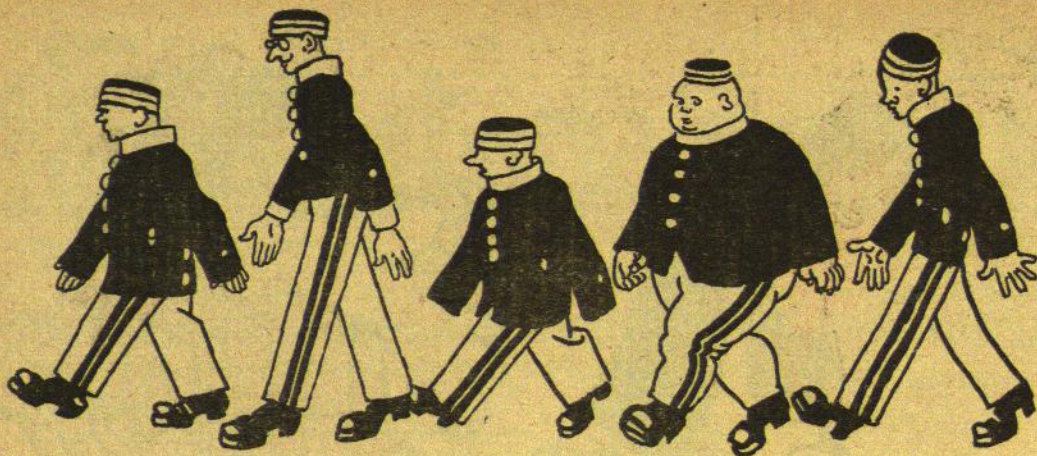
Aquest sempre ha fet tarugos.

Aquell paperot que acaba amb *ut* segueix publicant l'auca indigníssima de nostre Rei en Jaume. ¡Sembla mentida tanta complacència en embrutar la figura más gran de nostra historia! ¿I encare calla vosté Mosén Antón Navarro?

Un periódic diu que quan a Madrid hi caigué una nevada més grossa que la d'enguany, en 1882, enviaren a cercar 200 penats d'Ocaña per a netejar els carrers, i cas extraordinari, no s'en escapá cap.

¡I que havian de fugir, si quan hi ha neu es quan se coneixen els rastres!

Telegrafien de Paris que'l canceller d'Alemania ha denunciat a son ¡ropi fill per haver falsificat la seva firma en variis pagares importants 80.000 Marks.

—Afanyemse, companys. a veure si podem arribar a ministre d'instrucció.

Apa, senyor Duc de Solferino. Aquí te un'altre exemple d'un Papá que sab portar les *calses*.

Música.

*Tengo un niño chiquitín
que se llama Bergamín;
i si'l vols conèixer be
ves llegint i t'ho diré.*

Perque, vaja senyors hàviem vist gent aficionada a la manduca, pró com aquet Ministre no.

¡I que temps devia fer que dejunava!

Desde'l temps d'en Romero Robledo; l'home de 'a barra i es clá.

Una barra, i una barra
fan dos barras de panarra.

Contin; va a la Acadèmia i paf banquet; va al Tibidabo, banquet; va a can Carulla banquet; va a l'Universitat Industrial, banquet al canto; va al Govern civil, banquet i a Tarrasa, banquet i aquí novament banquet i a Vilanova, banquet i sort que no'n va visitar a mi, sino l'atipo de monjetes cuites i una arengada amb alioli; a veure si s' embafava d'un cop.

¡Si s'haurá cregut que Barcelona es a cal afarta Ministres!

Pró i de la cultura ¿què?
gaire be no n'ha vist ré
car sembla que'l bon senyó
d'aixó no s'en encaparra;
ell ha fet amar la barra
pró l'intel·ligència, no.

El dia 23 va ser dia mogut. Sobre tot pels conservadors.

Per a la nit l'Agrupació Monàrquica Obrera feu un festival al Tivoli.

Va está plé de buits. Gracies a Deu no hi havia ningú nostre. Ni l'Orfeó Catalá ni la Scola ni cap de nostres entitats artístiques que havien sigut sol·licitades hi volgué assistir.

En cambi entre les ministerials hi havien *baillores, cantaores, coupletistes*, etc.

Els sabrán perquè.

Al mitg dia dinar dels mauristes a la Maison Dorée i la nit sopar dels datistes... també a la Maison Dorée.

Vaja; jo dels datistes no hi hauria volgut pas sopar amb els plats que acabaven de servir pels mauristes.

M'en hauria anat a la fonda del Pare o qualsevol *Maison argentine* del Paralelo.

Perque aixís, qui ha celebrat el Sant del Rei, no han sigut els conservadors sino els germans Pompidor.

Que han fet cap i quía.

Diuen tots els diaris que'l senyor Governador va dir-los que no era estrany que hi hagués algún robo com el de can Cabré en un punt de 800.00 habitants com Barcelona on hi ha tanta gent que te un concepte tan degenerat del dret de propietat.

¡Xóquila senyor Pons Pilat!

¿Qué vol que sigui amb tants forasters, com vosté mateix, que hi venen a fer niu?

També va dir que lo més lamentable del cas, era que hagués passat en un lloc tan céntric i vigilat.

De manera que si el robo hagués passat al Banc de Barcelona, que a l'acera del davant hi te Mallorca ja no hauria sigut lamentable.

¡Agáfi-me-la are, senyor Pons agáfi-me-la i estrenyi-me-la ben fort, si no cauré d'espantilles!

Es a dir, quins hi cauran son els que tenen quartos a les cases de comers i banca que no están en llocs céntrics i vigilats.

Jo els porto tots a sobre.

La Real Acadèmia de Ciències y Artes de la Rambla d'Estudis, amb motiu de la celebració del CL aniversari de sa fundació, ostentava uns adorns del pitjor gust i un il·luminació dels temps prehistòrics; unes quantes canes de vellut vermell i un franja groga amb una A i una C enllaçades que semblaven copiades de les portelles dels cotxes de punta de la Societat de Cotxes i Automòbils. La il·luminació se componia d'uns quants globos de gas dels que ja no s'estilen, que contrastava amb el pct de bombetes elèctriques que rumbeja a diari son veï de sota el «Poliorama».

¿No seria mellor que canviessin el títol pel de «Acadèmia Arqueològica»?

Uua indiscreció: ¿No es vritat que'ls dibuixos de la franja son obra del President de l'Acadèmia S'endevina.

Rigidorengues

Si us miréu la *Cuca-fera*
pel devant o pel darrera,
no veuréu que tingui res
d'home honest n. home de pes.

Nou Marqués de Caravaca,
gira sempre la casaca
cap al punt d'on surt el sol;
¡Si poguéu com Sant Oriol
treure quartos d'una col
per omplirse la butxaca!

¿Que'n faria l'*Oriolitu*?
doncs fundá un altre *Papitu*,
inventá un altre partit
i trair-lo tot seguit.

I allí dintre ¿que hi fará?
allí dins mossegará
que es la tasca més planera
de la horrible *Cuca-fera*.

PEP DE L'OLI.

Pietat, Senyor, pels pobres aucellots de les Rambles barcelonines.

Al obrir la finestra de la meua cambra una blancó
immaculada ferí's meus ulls. Queien pausadament
borrallóns de neu, i tot lo que mirava era blanc com
ales de coloma.

M'encisá tanta blancor i's meus ulls ciutadans
verges de grandeses, se delectaren mirant com pre-
nia al caure formes capritxoses, i en el meu interior
veia muntanyes bellament ondulades cobertes de
neus molt blanques, i aucells balbs de fret que espo-
ruguts fugien del niu sense saber on aixoplugar-se.
I instintivament, vaig pensar amb els nostres bons
aucells de les Rambles. Oh! quina pena vaig sentir
en aquells moments!...

Senyor!... Senyor!... vaig exclamar, pietat pels
pobres aucells que amb el cap sota l'ala esperen re-
signadament la mort!... Pietat pels aucells que tots
els dies abans que s'estimbi el sol darrera les mora-
denques montanyes, xiuxejant alegrement retornen
a la ciutat: i volant de branca en branca's contenen els
seus amors i les seves penes, i s'ajunten els més
amics i dormen dolçament sense temer cap mal, es-
perant que s'espargui el dia per a torná altre volta
a la muntanya a estendre les ales sota d'un cel ben
blau, i a saltironar per terra cercant ca i enllà l'ali-
ment que no trobaven en les ciutats. Pobres aucells!
No sabeu lo que jo patia per vosaltres, quan veia que
la neu anava encatífant els carrers i cobria les bran-
ques dels arbres.

Seria molt trist, pensava, que'ns quedessim sense
aucells, i tement perdreu exclamava novament: Sen-
yor!... Senyor!... pietat pels bons aucells de la
Rambla.

Si vosaltres morissiu no m'hi passejaria, més. ¿Sou
per mi un consol i una alegria?

Els vostres cants humils, perquè vosaltres també
sabéu cantar a la vostra manera'm recorden bells
paissatges, fonts remorejantes que s'escorren sobre
llisquívola molça, arbres verdejants curulls de fruits,

postes enlluernadores de sol i plácides nits de lluna
plena.

Sou una evocació de la naturalesa. Recordéu a
l'home ciutadà que no tot es ciutat, que també hi ha
natura, i per a admirarvos els obliguéu a que aixe-
quin els ulls al cel i s'adonguin que brillen estrelles i
que si brillen i rodolen per l'espai algú les deu haver
creades.

MEDITACIONS D'UN POBRE MAGISTER

—No comprenc com els mestres d'estudi han pogut
donar un banquet al ministre!... Deuen haver sigut mes-
tres particulars, pero molt particulars.

—Donguim L'HEREU, es a dir donguimen dos, perquè com es molt llarc el viatge. un sol el lleigeixu abans d'arribar al poble.

Aucells, bons aucells, no moriu, que si morissiu les nostres Rambles quedarien tristes com una nit sense estrelles.

Senyor!... Senyor!... Pietat pels aucells barcelonins de les nostres agitats Rambles!...

J. C.

La Banda Municipal

Els catalans patim de un mal, cridem molt de moment i, transcorregut un qualsevol temps el mateix assumpte que'ns tenia preocupats i que, estavem disposats a defensar a sanc i a foc, ens es completament indiferent. Som apassionats, sentimentals, impulsius. Qualsevol moviment de protesta que s'iniciï a Catalunya, pren de moment grans proporcions i logra redressar el poble, però un cop passat el moment passional, els nostres braços que s'aixecaven airats amb els punys closos, cauen esllanguits amb un gest d'indiferència.

Qui no recorda encara aquelles protestes civils, enèrgiques, contra l'acort de la majoria radical, nomenant Director de la banda Municipal a un músic importat de Madrid? Qui no recorda també aquelles cartes que en desagraví a l'eminent mestre Lamothe a qui digne jurat que dictaminà, dirigiren a la premsa els mestres més eminents de Catalunya?

De que serví tant entusiasme i tanta indignació?

Be es veritat que'ls lerrouxistes no lograren que per vergonya de Barcelona, dirigís la nostra banda un músic adotzenat, una mediocritat com en San

José, però també es molt cert que continua sense director.

Es intolerable que una ciutat de la importància de la nostra, no tingui una banda ben organitzada que pugui representar un bon paper sempre que las necessitats ho reclamin.

I es més intolerable encara, si tenim en compte que dintre la Banda hi han elements excelents que no's mereixen que'ls dirigeixi un director com en Cassañé. Sentiríem ofendre aquest bon senyor, perquè no'n te cap culpa, però la veritat es que mentres la Banda no tingui'l director que li pertoca, no podrà mai comparar-se amb altres Bandes similars que existeixen a l'extranger.

A la Banda hi tenim músics veritablement notables estudiosos, i de molt talent, que podrien formar un conjunt força acceptable. Manca no més que'ls hi donguin un director que renueixi les degudes condicions.

Havent-se ofert l'eminent mestre Lamothe de Grignón, a dir gir-la, es una ingratitude i una descortesia imperdonable, no haver-li confiat ja la seva direcció. La Banda necessita un director que'l honri, que la perfeccioni, que li esbrossi el camí del triomf, i ningú més indicat que en Lamothe per a lograr-ho.

Es necessari, doncs, cridar ben alt per a que tot hom ens senti, i dir a n'aquella dama de Madrid que tant s'interessà per a que triomfés en San José, que càrrecs de aquesta naturalesa no s'han de confiar a gent inepta.

Si el malaguanyat Sadurní, tornés de l'altre món, s'indignaria al veure que la Banda qu'ell estimava tant, es trova amb tanta decadència.

Cal organitzar la Banda, i protegir als simpatitzants músics que la formen, donant-los-hi el director que's mereixen.

J. C.

A Novetats ens han fet conèixer una producció de l'Armiches que's una desgracia. Ens referim al sàinet titolat «La gentuza».

Té alguns xistes ben ensopegats, pero en conjunt ensopida com una comedia de en Teodoro Baró.

Els escriptors castellans n'han abusat massa de certs tipus: quan troven un que's popularitza i logra fer riure al públic *bon enfant* que acudeix als teatres de *gènere chico*, l'exploten fin que logren ferlos inservibles. I això es lo que perjudica a la nova producció de l'Armiches.

Aquest bon senyor quan se dedicava en els seus bons temps a fabricar sàinets i comedies que cada trimestre li produïen una bona picosada, a vegades si ensopegava alguna.

No ha sigut mai literat ni ha sapigut escriures correctament una obra, pero tenia xistes originals i expontanis. Avui està fet un patós i les seves obres son fusellables. Tot ve un dia que s'acava en aquest mon, i el pobre senyor Armiches ja està ben llest. Avui ningú hi creu amb *chulos* i manolas, i'ls toreros a l'escena ja no fan gracia. El gènere xic ha mort definitivament, i com sempre ha sigut detestable no te dret ha resucitar.

Jo si que hi he guanyat que vingúes en Bergamín a Barcelona, pero lo que's la ciencia...

En Serrano li ha posat música i ho ha fet tan malament com ha sapigut.

Es lo qu'ell deuria pensar: quines ganes de amohinar-me escrivint música per una obra tan dolenta. I ha fet molt bé. Nosaltres encara hauriem fet mes ens haurien negat a escriure-la.

CANTACLAR

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

La nit que la nostra Maria Barrientos, donó l'anunciat Concert, la magnífica sala del Orfeó estava espléndida. Hi havia lo bó i millor de Barcelona. Si la meva dona que's molt filàrmonica i m'hi volgué acompanyar, no m'hagués vigilar, m'hauria atrevit a anar de llotje en llotje saludant reverentcosament a totes les damiseles i *manás* respectables que les omplenaven. Ne volem d'elegancia i distinció! Alló era el *acabose*. I a fé que'l concert s'ho mereixia. La Barrientos estigué insuperable. Es impossible fer-ho millor.

L'Oda Ceciliana de Hændel, que'ns feu conèixer l'eminent diva es hermosíssima.

No es compren que fins ara no s'hagi fet conèixer una obra de tant valor, i hagi permanescut desconeguda dels aimans de la bona música durant tants anys.

Es clar se si fossim exigents podriem fer remarcar alguns defectes que la perjudiquen, com per exemple la tendència que's nota a subjectar-se als gustos de aquella época. Però aquest defecte es perdonable, si tenim en compte el domini que quasi en aquells temps l'escola italiana.

Pocs son els musics que's pogueren sustreures a l'influència de dita escola.

El mateix Wagner, estafent la seva personalitat, i violentant-se, escrigué ses primeres obres acceptant les costums establertes.

Després amb un gest de despreci les refusà, i escrigué les seves obres tal com les sentia.

Ademés si Hændel acceptà l'escola italiana, es perque els cantants li obligaven a fer-ho. Tothom sab que lo que s'enten per música italiana, es la mes aprofitosa per a que'ls artistes de cant s'hi llueixin; i per lo tant no es de estrenyar que's revelin contra'ls compo, sitors que volen que l'artista se subjecti a la musica, i no la musica al artista.

La Barrientos digué amb un gust refinat totes les áries que cantà. Nosaltres la trovàrem superior a l'artista de teatre. Llástima que recorri els teatres del mon cantant música dolenta, tenint condicions per a cantar-ne de bona.

L'Orfeó Catalá, estigué com de costum admirable, portant molt bé els chors i l'orquestra l'eminent mestre Millet.

La Sinfónica també estigué molt justa, interpretant magistralment una aventura de Beethoven. En Lamothe que dirigí l'orquestra tota la segona part, fou justament ovacional.

Mereixen també aplaudiments en Raventós que digné l'obligat de violoncel de una manera admirable, i en Rovira que estigué admirable en l'aria de la «Trompeta». El tenor Corts molt bé, com així mateix el pianista Blai Net.

En resum, un gran concert que deixarà un recort imperdurable.

BEMOL.

Del cop de puny

Uns quans aimants al cop de puny, varen organitzar una sessió de *pugilato* en el tradicional Aribau 21, fent unes demostracions que'ns deixaren convençuts (?).

Una colle de xicots jugaren a qui's donaria més trompades, entre'ls en Marcet, ciclero. Miró, Duarte, Martínez, conegut pel *largo* entre'ls ciclistes, campió nacional; en Torrens, Lavista, Artero, Montserrat, Ramirez, també campió *Iberico*, i'n Sam Martín, negrito.

En monsieur Thiberjean i'l seu novell deixeble, senyor Ruiz, ens donaren una completa exhibició del boxe francès. Ens va agradar molt, pero confessem que com a combat es per fer-hi gresca de debò; t'obsequia amb un esplèndid repertori de coses i cops de puny que tot perilla. Si aquest estil de boxe s'exten, no més faltarà que'ls possin *espolons* i fassin el sport gallistic.

De les lluites del sistema anglés, les que més ens han convençut, foren les de'n Montserrat i en Artero, aquet fent la papellona i'l primer el *niño llorón* i per últim la de'n Sam Martín i Ramirez. Aquest lluita una túnica blanca que amb molta oportunitat, al sortint *rind*, licantaren un *fraile dos frailes*, etc., després entrà'n Sam Martín, fac-símil d'una canya de bambú.

El match era a 10 *raunds* de 2 minuts, acabant per a retirar-se tots dos al mateix temps. No sabem el perquè.

El públic cridané com sempre.

Are si que tot formalment puc dirvos que molt aviat, si no cambien els vents, hi haurán sessions de pugilato i fins vindrán gent estrangera a lluitar amb els nostres joves i valents pugilistes. La cosa seria seria, molt seria, com mai s'ha vist, ni's veurà.

L'Arnau s'entrena.

Foot-ball

De la F. C. C. F.

La desgraciada F. C. C. F. pagarà sempre les culpes de que no existeixi un verdader esprit d'unió i principalment de disciplina, i com que dins els futboleros l'unió i la disciplina no hi es, la primera sempre pagarà'ls plats trencats de les influencies que puguin arribar a imposar voluntats, sols amb la *ingenua* intenció de perjudicar al veí.

Dins el foot-ball, o millor dit els Clubs, regna una antipatia, que tot ha vingut d'assumptes personals, que reporta un gros perjudici al sport, i enlloc de procurar tirar-hi terra, encare hi posen foc, portant aquest a un estat que fastigueixa sols parlarne.

En la junta consultiva del passat diumenge's renovà la Directiva, quina havia dimitit com tots sabreu a causa de l'embolic Reñé, i pudéu estar ben segurs que a tots aquets bons senyors que elegiren passant amb ells totes les esperances serán a no tardar víctimes de les intransigencies dels mateixos Clubs.

Compadim al nous membres directius; tot será que no feu una fi com la Junta passada que per obrar amb rectitut s'ha vist censurada.

Fa poc va celebrar-se un banquet de la pau i ja no'n queda cap memoria. Els paus son aquells que creuen en l'unió. A lo millor en sentirem una de groça.

Altres noves

Se diu...

...que'n Massana, tornarà a entrar al Barcelona a voluntat de molts socis que aixís lo han manifestat. Ja deia jo que la junta comparada amb la voluntat dels seus representants tornaria a admetre, al meny, al *idol* dels mil cent i pico d'*azul granas* que aplaudixen el joc apàtic i poc pràctic del seu mitj centre L'Alfredo com més va més dolent se torna, lo hem de dir plens de sentiment.

Referent a l'Allack i Hodge, crec son ja a Londres. Aixó haurá sigut una bona ocasió per a desfersen.

—Se diu...

...que un bon jugador d'un Club que te moltes provabilitats de guanyar el campionat regional, entra a jugar amb el Barcelona. El simpàtic jugador que porta un nom de les Balears, no fa gaires dies s'entrenabe en el camp barceloní.

Hi ha que diu que's cert, altres que no, jo m'ho callo, i no vui esser indiscret, ni afirmant-ho ni'n dir el nom del jugador.

—Quin descuit!

En la votació per a elegir els nous càrrecs de la F. C. C. F., va apareixa una papeleta, donant un i únic vot, com a *tesorero*, a l'elaquent parlamentari Gimeno, afegint *su sueño dorado*.

Don Agustín també va tenirne un!

CARLITUS.

Als llegidors

Desitjant honorar com se mereixen als lladregots que logren robar en plena Rambla, sense esser vistos per la policia que'ls vigila (aixó de vigilar es un dir), la setmana vinenta els dedicarem el número.

Així, doncs, el número vinent será dedicat als lladres. No penséu mal, senyors, porque'ls parlem de lladres, doncs no més ens ocuparem dels lladres de ofici. Deu nos en guard que'ns haguessin de ocupar de tots els desaprensus que corren per aquests monsl...

El número vinent no més valdrá com de costum deu céntims, a pesar de que no tindrà preu: Fins la setmana vinenta.

J. C.—Mataró.—Rebut tot. Està be.

J. P.—San Feliu de Guixols.—Van els ecsempars desde l'extraordinari com vosté vol.

J. C.—Reus.—Conforme son escrit.

J. G.—Atmetlla.—Conforme.

E.—Barcelona.—Ens agraden. Perfeccionis i'ls hi publicarem.

J. F.—Sta. Coloma.—S'envia com vosté demana.

P. B.—Agullana.—S'envia l'aument.

F. C.—Tarrasa.—Va com vosté diu.

M. S.—Torà.—Li repetim el número 11 pro sápi-ga que l'enviarem.

D. L.—Els versos están be. Aniran.

Impremta A. GOST, Balmes, 88. — BARCELONA

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

Rambla Catalunya, 117

BARCELONA

Instal·lacions gratuïtes
mediant contracte

GRANS TALLERS DE FOTOGRAFAT

BAGUÑA & CORNET

Mallorca, núm, 192 * * * BARCELONA * * * Teléfono 7452

Magatzém d'Optica

de

FERRAN ARRUGA

ÓPTIC

Carrer de Jaume I, núm. 14

BARCELONA

Si vosté no pot llegir les lletres del gravat a la distancia de 25 • 30 centímetres dels seus ulls, senyal de que la seva vista es defectuosa i necessita lentes o els que porta ja no li van bé. Vagin desseguida al CARRER DE JAUME I, n.º 14, on trobaran cristalls que li permeterán llegir-ho sens esforç de cap mena i conservarà aixís la seva vista per sempre.

Montures per a lentes i ulleres en níkel, xapat d'or i or maeís en formes elegantes i pràctiques

Gran assortit en binocles per a teatre i camp

Ulleres per a automobilista, termómetros, impertinents monocles i tot lo referent a Optica a preus reduits com en cap altre lloc

Taller per a tota mena d'arreglos en lentes i ulleres

Cafés i Thés, LA ESTRELLA - Carmen, 1.-Barcelona

L'HEREU :: Setmanari humoristic ::
:: Surt cada dimars ::

Redacció i Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número selt 10 centims

150 ANIVERSARI DE LA FUNDACIÓ DE LA ACADEMIA DE CIENCIES
 L' HERRU.—¿Qué li ha semblat Barcelona, senyor ministre?
 En Bergamin.—Bé, bé,... s'hi menja molt be a Barcelona.